

Radnai István

Sajtófénykép temetésről

elegen vagyunk költő állj sorba
a blaha lujza téren vagy a rókus mellett
jut neked hely és hej egy tányér
leves hogy le vess néhány gátlást
húshoz ne igényelj mártást
háre krishna háre ráma ha ráma nem
de keret jut egyszer fényképednek
amelyben mint örökifjú elhullajtott
fürtjeidet megőrzik az utókornak
míg a verseidet elhullajtják
ülök a házam legkisebb
eddig a szalonképes idézet

ma megint ettem
margarinos kenyeret háre háre

Januári szonett

egy dalt ihletett verset
egy ismeretlen nyelven
sehöl egy ismerős rokon
ki eligazodna a dalnokon

s mégis hiába szűk határok
magyarra mindenütt talállok
körüölöl a saját vérünk nemzet
sarj akit nagyapánk nemzett

s hiába tiltott zászló fojtott dallam
lelke vándorol az ismert dalban
templom orgonáján harsan

vagy néma temető kövei halkan
sírják hajnali ködben halljam
látod ahogyan mozog ajkam

Titok

remeteként elvesztem isten erdejében
isten szakála a lomb s a túlevél
szúr és simogat hisz isten mindenható
remeteként magányt ebédél s kő
térdének a vacsora parányi cella rávakolva

remeteként metszett arca szikla
ráncokat vájt belé a könny
sirat magát s magában istent
kis ablak a világra kék szem
elázott s beivott a bánat felforrt borából

mit keres valami átokszirten
mitől burjánzik a szakáll istent keretezi
arcából száj a kápolnakapu ajtó a végtelenre
remeteségben kis kolomp keresi magát
s valami istent égharang alatt harmonizál

Árvák

szüleink sírján dérverte virágok
szemed mécsesen nyújtózkodó lángok
megreszketnek szital a köd s egy cseppet
sötét pilláid elengednek
árvák a színes-díszes őszben szírom
pereg hulló levél a síron
suvadunk üszkösít önpusztító harc
keményedik a száj s a szem körül az arc
bevéssett keserű nevetőráncok
roppan a csend a mécsek lángja táncol
szemed tükrének sötét háttéréből
kihült táj éledő díszlete épül
nem sírja párnája-ágya az elhaló napnak
a felvert madarak riadtan szárnyra kapnak
a feltámadt szél a temetőn átvonul